

בבית הדין הצבאי המחוזי
במחוז שיפוטי מרכז
בפני:

סא"ל רונן שור - שופט

(ע"י ב"כ, סגן אירנה בוצ'צקי)

בעניין: התובע הצבאי

נגד

(ע"י ב"כ, סרן ליאור עייש)

ח/XXX טוראי מ' פ'

הכרעת - דין

על-פי הודאתו, מורשע הנאשם בעבירה של שימוש בסם מסוכן, לפי סעיף 7 (א) ו-(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973, ובעבירה של החזקת סם מסוכן, לפי סעיף 7 (א) ו-(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים, בהתאם לכתב האישום ולפרטים הנוספים.

- ניתנה היום, 2/10/2017, י"ב בתשרי התשע"ח, והודעה בפומבי ובמעמד הצדדים.

שופט

גזר - דין

1. הנאשם, טוראי מ' פ', הורשע על-פי הודאתו בשימוש בסם מסוכן מסוג קנאביס בחודשים יולי-אוגוסט 2017 בשתי הזדמנויות שונות בנסיבות אזרחיות וכן בהחזקת סם מסוכן מסוג קנאביס במשקל של כ-3 ג' נטו בנסיבות אזרחיות.

2. הנאשם התגייס לצה"ל בחודש נובמבר 2016, משרת בתפקיד כללי ובעברו מספר עבירות משמעת. החקירה נפתחה בעקבות עיכובו של הנאשם על-ידי משטרת ישראל אגב פעילות מודיעינית בדבר גניבה והונאה בכרטיס חיוב, ובמהלך חקירתו הודה הנאשם במיחוס לו בכתב האישום. מתדפיסו האישוי של הנאשם (ת/2), שהוגש בהסכמה, עולה כי הנאשם נעדר משירות שלא ברשות בתקופה בה ביצע את העבירות נשוא כתב האישום, ולאחר מעצרו הנוכחי נדון בגין העבירה האמורה לעונש מחבוש.

מנגררת טופס התלונה בתדפיס ניתן ללמוד, כי הנאשם נדון לעונש מחבוש בן 20 ימים וכן להפעלת מחבוש מותנה בן 14 ימים.

3. הסיבה בגינה ננקטו הליכים פליליים כנגד הנאשם בגין עבירות השימוש והחזקה בסמים המסוכנים – בשים לב למדיניות העדכנית של התביעה הצבאית בעבירות הללו – נעוצה בהרשעתו לא מכבר של הנאשם בעבירות דומות בבית הדין הצבאי. הוא נדון, במסגרת הסדר טיעון, לעונש מקל בן 30 ימי מאסר בפועל, למאסר מותנה בן 45 ימים למשך שנתיים – שהוא בר-הפעלה בתיק הנוכחי – ולפסילת רישיונות הנהיגה לתקופה בת 3 חודשים (ת/3).

4. ממסמכים שהגישה ההגנה ניתן ללמוד על משיכת יתר בחשבונו של הנאשם (ס/1). עובר לגיוסו נדקר הנאשם בחזה, ואילו בחודש ינואר 2017 בלע כדורים בניסיון לשים קץ לחייו (ס/2). הנאשם העיד, כי נוכח ניתוק קשר עם הוריו הוא גר במקומות מזדמנים ואף ציבוריים. הוא סיפר על נסיבות מעצרו, וחלק על גרסת השוטרים בסוגיה. לדבריו, השתמש בסם נוכח המצוקה הכלכלית והאישית בה היה נתון, בעוד משכורתו משמשת למחייתו.

5. התביעה הצבאית עמדה על החומרה בשימוש בסם מסוכן בעת השירות הצבאי, גם אם עסקין בנסיבות אזרחיות. עיקר הדגש הושם על עברו של הנאשם, שלא למד את לקחו, הוכיח במעשיו כי אין ברצונו להשתקם ושב תוך זמן קצר לסורו בעולם הסמים. נוכח האמור, עתרה התביעה להשתת מאסר בפועל בכליאה ממשית, מאסר מותנה, פסילת רישיונות הנהיגה לתקופת המינימום הקבועה בחוק, והפעלת עונש המאסר המותנה באופן מצטבר. בנוסף, ביקשה התביעה שלא לנכות את ימי המעצר, במהלכם שהה הנאשם במחבוש, מתקופת המאסר.

6. לשיטת ההגנה, לא ניתן לקבל את עתירת התביעה לאי-ניכוי ימי המעצר בגין תקופת המחבוש, הן בשל העדר טופס הדין המשמעותי והן בשל מדיניות העקרונית של התביעה בנושא ניכוי ימי המעצר מתקופת המאסר. בנוסף, מדיניות החדשה של התביעה בעבירות של שימוש והחזקה בסמים מסוכנים צריכה להביא להקלה במתחם העונש ההולם, ובמקרה דנן להסתפקות בעונש מאסר מותנה, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה כעולה מעדות הנאשם. אותן נסיבות מקלות צריכות להתבטא אף בדרך הפעלת עונש המאסר המותנה. לפיכך, ביקשה ההגנה להסתפק בהפעלת עונש המאסר המותנה.

7. הנאשם בדברו האחרון, הביע חרטה על ביצוע העבירה.

מתחם העונש ההולם

8. לא פעם נקבע, שיש לראות בחומרה עשיית שימוש בסמים מסוכנים בידי חיילים במהלך שירותם הצבאי. בית הדין הצבאי לערעורים הטעים, כי "אין צורך להכביר

מילים על חומרת הדברים ועל פגיעתם בתפקודו התקין של הצבא ובמשמעתו" (ע/76/13) **התובע הצבאי הראשי נ' סמ"ר שרעבי**, בפסקה 7 (2013)). השימוש בסם המסוכן, אף אם בוצע בנסיבות אזרחיות, פוגע בחוסנו של הצבא ובמוכנותו, בכשירות היחידה ובמשמעת הנדרשת. בית הדין הצבאי לערעורים עמד על כך כי

"בהיעדר טעמים יוצאי דופן וחריגים, הענישה הראויה לחייל שמורשע בעבירות סמים במהלך שירותו הצבאי הינה עונש מאסר בכליאה ממשית. הדבר מתחייב מן החומרה והמסוכנות הנשקפות ממעשה שימוש בסם על-ידי חייל היכול להיקרא לפעילות צבאית בכל עת, והיותו תחת השפעת הסמים עלולה לפגוע באופן תפקודו ולסכן את עצמו ואת המשרתים עמו. טעמי הלימה והרתעה מחייבים נקיטת ענישה דרסטית של מאסר ממשי, כדי לעקור את העבירות הללו משורות הצבא" (ע/26/14) **התובע הצבאי הראשי נ' סמ"ר דוילה**, בפסקה 5 (2014)).

9. בבחינת מידת הפגיעה של הנאשם בערך החברתי הגלום בעבירה יצוין, כי המעשים בוצעו בנסיבות אזרחיות ולא בנסיבות צבאיות, בעוד הנאשם נעדר מן השירות שלא ברשות. אין המדובר במעידה חד-פעמית של הנאשם, אלא בשני שימושים נפרדים שבוצעו בתקופה הסמוכה למעצרו ובחזקתו אף נמצא סם מסוכן. הגם שאין הצדקה לביצוע המעשים, מצאתי לקבל את גרסת הנאשם באשר לסיבות שהובילוהו לביצוע העבירה, היינו מצוקה אישית בה היה נתון בתקופה האמורה.

10. מדיניות הענישה בעבירות מסוג זה כוללת עונשי מאסר לריצוי בפועל, כמו גם מאסר על-תנאי ופסילת רישיונות הנהיגה. ראו, לדוגמא: ע/80/15 **סמל תגת נ' התובע הצבאי הראשי** (2016), בו הושתו 20 ימי מאסר בפועל ממשי על מי שהורשע, לאחר ניהול משפט הוכחות, בשימוש חד-פעמי בסם מסוכן; עניין **דוילה** לעיל, בו הושתו 21 ימי מאסר בפועל, חלקם בכליאה ממשית וחלקם בעבודה צבאית (בשל החמרת העונש בערכאת הערעור), בגין שימוש חד-פעמי בסם; ע/80/12 **התובע הצבאי ראשי נ' סמ"ר גטהון** (2012), בו הושתו על נאשם שהורשע בשימוש חד-פעמי והחזקת סם, כאשר סיים את שירותו הצבאי, חודש מאסר בפועל בדרך של עבודה צבאית (זאת נוכח קבלת ערעור התביעה והחמרה בעונשו).

11. כפי שקבע בית הדין הצבאי לערעורים, בעת שאנו נדרשים למתחם העונש ההולם, יש לבחון את השפעת השינוי במדיניות האכיפה בעבירות בהן הורשע הנאשם (ראו: ע/22/17 **טור' אסטפייב נ' התובע הצבאי הראשי**, בפסקה 22 (2017)).

12. ברגיל, ובשים לב להיקף השימוש בסם מסוכן על-ידי הנאשם במקרה דנן, לא היו ננקטים הליכים פליליים כנגד הנאשם, אלא היה נחתם הסדר מותנה בין הצדדים. דא

עקא, הנאשם אינו נכנס לגדרה של המדיניות החדשה של התביעה הצבאית בעבירות של שימוש והחזקה בסמים מסוכנים, נוכח הרשעתו לא מכבר בעבירות דומות. בראי האמור, קיים טעם של ממש המצדיק את עצם הנקיטה בהליכים פליליים כנגד הנאשם, גם בהינתן ההיקף המצומצם של עבירות הסמים שביצע לאחרונה.

13. עם זאת, לטעמי, לשינוי במדיניות האכיפה בעבירות שימוש והחזקה בסמים מסוכנים צריכה להיות השפעה **מסוימת** אף במישור הענישה, **במקרים המתאימים**.
 14. על התמורות במדיניות האכיפה בצה"ל בעבירות שימוש והחזקה בסמים מסוכנים והשפעתן על שאלת המעצר עמד לאחרונה בית הדין הצבאי לערעורים (ראו: ע"מ/58/17 רב"ט יפימנקו נ' התובע הצבאי הראשי (2017)). בהחלטתה הטעימה המשנה לנשיא בית הדין הצבאי לערעורים, תא"ל מרקמן, את הקשיים הנוצרים, על דרך המעשה, נוכח מדיניות האכיפה החדשה:

"התוצאה הכוללת, הלכה למעשה, פערה פער רחב מידי בין אלה שהיקף מעשיהם מצוי בקרוב לרף התחתון שנבחר, לבין אלה שבאו בגדרם של התנאים להסדר מותנה... לא ניתן להתעלם ממיקומו השונה של הרף שהוצב בעקבות מדיניות התביעה החדשה, כמפורט לעיל, ומטעמים של שוויון ומידתיות מן הראוי **להוסיף מדרגה חדשה**, אשר יהיה בה כדי למתן את הפערים" (עניין **יפימנקו** לעיל, בפסקה 46; ההדגשה במקור).

15. גם בהיבט הענישה נוצר פער דומה בין שני חשודים שביצעו עבירות דומות (קרי, שימוש בהיקף מצומצם בסמים מסוכנים), גם אם קיימת הצדקה מלכתחילה ליחס שונה במישור ההעמדה לדין. מי שנכנס בגדרה של מדיניות האכיפה לא יוגש נגדו כתב-אישום, לא יישפט בבית-דין צבאי ולא יוטל עליו עונש כלל, ואילו מי שאינו נכנס בגדר המדיניות החדשה, צפוי להגשת כתב אישום נגדו, לרישום פלילי מלא (ככל שמדובר בהרשעה שנייה) ולהשתתף ענישה בדמות מאסר. נזכיר, כי בקביעת מתחם העונש הולם על בית הדין להתחשב, בין היתר, במידת הפגיעה בערך החברתי ובמדיניות הענישה הנוהגת; זו כמו זו מושפעות אף ממדיניות האכיפה של התביעה (ראו, בהקשר אחר: רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל** (5.5.2009), בפסקה כ"א לפסק-דינו של השופט (כתוארו אז) רובינשטיין (2009)). גישה דומה, אך מרחיבה אף יותר, הובעה לאחרונה בפסק-דינו של השופט סא"ל ויגיסר בתיק עורף (מחוזי) 27/16 **התובע הצבאי נ' טור' רחמים** (2017) (נמסר כי פסק הדין תלוי ועומד בפני בית הדין הצבאי לערעורים).

16. נוכח האמור, **במקרים המתאימים**, יהיה מקום לקביעת מתחם עונש הולם שונה מזה שננקט בעבר בעבירות כגון דא. עם זאת, גם בהינתן המדיניות האכיפה החדשה, הרי

שיש לבחון כל מקרה בהתאם לנסיבותיו. כפי שהדגיש בית הדין הצבאי לערעורים במקרה דומה:

"הזיקה המובהקת בין מעשיו של המערער לבין עולם הסמים המסוכנים, כמו גם העובדה כי נכשל בעבירה בשני אירועים נפרדים, שאחד מהם התרחש בעת שכתב האישום בנוגע לאירוע הקודם תלוי ועומד נגדו – כל אלה מצביעים על חומרת המעשים ועל מימדי הפגיעה באינטרס החברתי שעניינו השמירה על מוכנותו וכוננותו של צה"ל. בנסיבות אלו, סברנו כי שיקול ההלימה, כמו גם מדיניות הענישה המקובלת... אינם מחייבים שינוי במתחמי העונש ההולם" (עניין **אסטפייב** לעיל, בפסקה 22).

17. בענייננו שלנו, אין המדובר במעידה חד-פעמית של שימוש בסם, אלא בשימוש בסם מסוכן בשתי הזדמנויות נפרדות. בנסיבות אלה, ובראי מדיניות האכיפה החדשה בעבירות כגון דא, מצאתי כי מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם נע **בין מאסר מותנה לבין 30 ימי מאסר בפועל** (שניתן לרצותם, במקרים המתאימים, אף בדרך של עבודה צבאית), בצד מאסר מותנה ופסילת רישיונות נהיגה בפועל.

18. לא מצאתי כי מתקיימים שיקולים חריגים הנוגעים לנאשם, שעניינם פוטנציאל שיקום מיוחד או הגנה על הציבור, ואשר מצדיקים לסטות ממתחם הענישה האמור.

גזירת העונש בתוך מתחם העונש ההולם

19. הנאשם הינו צעיר בימים וברי כי הטלת עונש של מאסר בכליאה ממשית, בשים לב למצבו הכלכלי, עשויה לפגוע בו. הנאשם אמנם עובד, אך נדמה כי בשל יחסיו המשפחתיים המערערים והצורך לדאוג למחייתו, הוא מפרנס עצמו בדוחק ואף טען כי לעתים הוא נעדר קורת גג מעל לראשו. הנאשם נטל אחריות על ביצוע העבירה, חסך בזמן שיפוטי והביע חרטה על המעשים שביצע. אציין, כי לא מצאתי בנסיבות מעצרו של הנאשם משום עילה להקלה בעונשו, בשל העדר ממצאים קבילים ורלוונטיים.

20. עם זאת, בצד הנסיבות לקולה, יש להעניק משקל של ממש לעברו הפלילי של הנאשם. לא בכדי בתוך מתחם העבירה ניתן משקל לשאלת העבר הפלילי, באופן המאפשר לבית הדין לעמוד על מכלול התנהגותו בעבר ובהווה של הנאשם העומד בפני הערכאה השיפוטית. אכן, המעשים שביצע הנאשם על-פי כתב האישום הנוכחי אינם בעלי חומרה ייחודית, אך מבט כולל על מעשי הנאשם בחודשים האחרונים מלמד, כי עניין לנו במי ששב ונכשל בעבירות סמים תוך פרק-זמן קצר. אף העמדתו של הנאשם לדין לפני פחות מארבעה חודשים בפני בית-דין צבאי, הענישה המתונה שהושתה עליו

ומורא המאסר המותנה, לא הרתיעוהו מלשוב על מעשיו ולערב עצמו פעם נוספת בעולם הסמים. לא הוצג בפני בית הדין אף אמצעי מעשי או למצער רצון מצד הנאשם להשתקם. בנסיבות האמורות, וחרף הנסיבות לקולה, לא ניתן להסתפק בעת הנוכחית בענישה מקלה יתר על המידה, שלא תרתיע את הנאשם מלהיכנס שוב לעולם הפלילי.

21. בנוסף, מתחייבת הטלת עונש בדמות פסילת רישיונות הנהיגה של הנאשם. רכיב ענישה זה יש בו כדי להגשים תכלית מניעתית, שעניינה הרחקת משתמשים בסמים, בכוח או בפועל, מכבישי הארץ; וכן תכלית עונשית-הרתעתית, קרי: הרתעתו של היחיד והרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות דומות (ראו: ע/62/17 רב"ט מטביב נ' התובע הצבאי הראשי (2017); ע/83,84/16 התובע הצבאי הראשי נ' טור' כהן (2016); ע/42/16 התובע הצבאי הראשי נ' טור' פולס (2016); ע/50/14 התובע הצבאי הראשי נ' רב"ט שמחוני (2014)). יפים הדברים מקום בו המדובר במי שמורשע זו הפעם השנייה, תוך פרק-זמן קצר, בעבירות סמים, והושת עליו עונש פסילה של רישיונות הנהיגה בעבר במסגרת ההליך השיפוטי הקודם. נוכח הצורך באיזון רכיבי הענישה, ולאור מצבו האישי והכלכלי של הנאשם, מצאתי שלא למצות עמו את הדין. לפיכך, החלטתי להשית עונש קצר יותר מן הפסילה הקבועה בסעיף 37א(א1) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973.

ניכוי ימי המעצר

22. התביעה עתרה, כאמור, שלא לנכות את ימי המעצר בהם ריצה הנאשם עונש מחבוש מתקופת המאסר בגין התיק הנוכחי. נדון, תחילה, בשאלה הראייתית, האם ניתן להסתמך על התדפיס האישי לשם קביעת ממצאים עובדתיים, ולאחר מכן בשאלה המהותית שהניחה התביעה בפני בית הדין.

23. אין מחלוקת בין הצדדים כי ביום 24.8.2017 (היינו, לאחר המעצר בגין התיק הנוכחי), הושת על הנאשם עונש מחבוש במסגרת דין משמעותי, בגין עבירה של היעדר מן השירות שלא ברשות. התדפיס האישי, ממנו ניתן ללמוד את הפרטים האמורים, הוגש בהסכמת ההגנה והיא לא כפרה באמיתות הרשום בו, גם בהקשר של פרטי הדין המשמעותי. מעבר לכך, אין בפנינו בקשה להפעלת עונש מותנה (השוו: תקנה 4 לתקנות העונשין (מאסר על תנאי), התשמ"ה-1985, המחייבת צירופו של העתק פסק הדין לצורך הפעלת מאסר על תנאי; ע"ת/11/17 התובע הצבאי הראשי נ' רס"ם שריקי, בפסקה 8 (2017)).

24. במצב דברים זה שוכנעתי, כי "בהתאם לסעיף 483 לחוק השיפוט הצבאי, להלכה הפסוקה ולפרקטיקה הנהוגה, ניתן להסתמך במקרה דנן על 'גיליון ההתנהגות' שהוגש לבית הדין קמא ולקבוע ממצאים עובדתיים על-פיו" (עניין שריקי לעיל, בפסקה 23).

היינו, ניתן לקבוע, כי הנאשם ריצה עונש מחבוש בגין עבירה של היעדר מן השירות שלא ברשות. ביחס לשאלת החפיפה של עונשי המחבוש, בהעדר ראיות אחרות, לא ניתן להסיק כי אלו הושתו דווקא במצטבר (וראו בהקשר זה סעיף 166 לפקודת מטכ"ל 33.0302), ולכן המסקנה היא כי הנאשם ריצה מחבוש בן 20 ימים. בנוסף, בהעדר ראיה אחרת, תקופת המחבוש התחילה להימנות מיד עם פסק הדין (שכן היותו במעצר אינו מהווה עילה לעיכוב בריצוי עונש המחבוש – ראו סעיף 193 לפ.מ. 33.0302).

25. סיכומם של דברים, הסוגיה השנויה במחלוקת היא האם יש לנכות את 20 הימים בהם שהה הנאשם במקביל במחבוש ובמעצר, מתקופת המאסר שתוטל עליו בפסק הדין הנוכחי.

26. לשאלה דומה, שעסקה במי שנדון לתקופת מאסר במקביל לתקופת המעצר, נדרשתי אך לאחרונה (ראו: ח"א (מחוזי) 266/17 **התובע הצבאי נ' טור' אלחרר** (2017)). העקרונות שנקבעו שם יפים אף מקום בו עסקינן במי שנשפט לעונש מחבוש. גם אם סוג העונש שונה, הרי שהשיקולים העומדים ביסוד הסוגיה, כמו גם התוצאה בשני המקרים, הם דומים – בשני המקרים מדובר במי ששוהה במקביל במתקן הכליאה כשפוט מחד גיסא וכעצור מאידך גיסא.

27. כפי שנקבע בעניין **אלחרר**, בהתאם לפסיקה ארוכת ימים, ניכוי ימי המעצר הוא דרך המלך ונוהג מושרש במחוזותינו. על דרך המעשה, מתקופת המאסר מנוכה תקופת המעצר, **למעט במקרים חריגים** (ראו: ע"פ 4152/13 **ישראלי נ' מדינת ישראל**, בפסקה 10 (13.8.2014); ע"פ 7768/15 **פלוני נ' מדינת ישראל**, בפסקה 23 (20.4.2016); ע"פ 5760/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, בפסקה 22 (3.6.2015)).

28. עם זאת, בעניינו של מי שמוגדר כ"שפוט עצור", נקודת האיזון ביחס לניכוי ימי המעצר – שונה. מן העבר האחד, אין דינו של מי שקיים קשר מובהק בין שהותו במתקן כליאה כעצור גרידא לבין ענישתו בסופו של יום; כדינו של מי ששהותו מאחורי סורג ובריא היא, מלכתחילה או בפרק-זמן מסוים, פרי של ענישה אחרת ונפרדת. החשש במקרים האמורים בשל "ניכוי כפול" של ימי המעצר נובע, לא פעם, מן הצורך במתן ביטוי הולם ונפרד לפגיעתם של המעשים בערכים חברתיים שונים. מן העבר האחר, הפסיקה הכירה בקשיים הטמונים במעמדו ובתנאיו של "שפוט עצור" לעומת אלו של אסיר מן המניין, ובהשפעתם על שיקולי הענישה (ראו, לדוגמה: ע"פ 2681/15 **בן שטרית נ' מדינת ישראל**, בפסקה 71 (14.2.2016); ע"פ 9277/11 **גבאלי נ' מדינת ישראל**, בפסקה 16 (27.12.2012)).

29. נוכח האמור, הובהר אך לאחרונה בבית המשפט העליון, ביחס לניכוי ימי מעצר בעניינו של שפוט-עצור, כי לנאשם אין זכות קנויה לניכוי ימי המעצר מעונש המאסר שנגזר עליו, ואף שנקבע כי

"אין חולק כי תנאיו של 'שפוט עצור' קשים מאלה של אסיר, וניתן למצוא בכך שיקול התומך בניכוי ימי מעצר אלו מתקופת המאסר... והשאלה אם ראוי לנכות את ימי המעצר מעונש המאסר מהווה שיקול אחד מתוך מכלול שיקולי ענישה שעל בית המשפט לשקול... כך למשל, אם ראה בית המשפט לנכון להקל בעונשו של הנאשם במישור אחד, ייתכן ויחליט כי אין מקום להוסיף ולהקל עם הנאשם בניכוי ימי מעצרו" (ע"פ 3924/17 אלבז נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (27.7.2017); ראו גם: בש"פ 7707/06 פלוני נ' מדינת ישראל (25.10.2006); רע"פ 165/05 צומן נ' מדינת ישראל (13.1.2005)).

בד בבד, המגמה בפסיקה היא לראות במעמדו של "שפוט עצור" כשיקול העשוי לתמוך בניכוי ימי מעצרו מתקופת המאסר, ולעתים הדבר הוביל לניכוי חלקי של ימי המעצר (ראו, לדוגמה: ע"פ 2562/16 עמר נ' מדינת ישראל, בפסקה 14 (27.3.2017); ע"פ 2805/15 סגייר נ' מדינת ישראל, בפסקה 19 (24.7.2017)).

30. במקרה דנן, ימי המעצר בתיק הנוכחי חופפים, באופן חלקי, לתקופת המחבוש שהושתה על הנאשם בגין עבירת ההיעדרות מן השירות שלא ברשות. בנוסף, קיים צורך במתן ביטוי הולם ונפרד לפגיעתם של המעשים בערכים חברתיים שונים, כאשר מן העבר האחד הנאשם נדון למחבוש בגין היעדרות מן השירות שלא ברשות, ומן העבר האחר הוא נותן כעת את הדין בגין שימוש והחזקה בסמים מסוכנים.

31. במכלול השיקולים, ובשים לב לפסיקה האמורה, החלטתי לנכות חלק מימי המעצר מתקופת המאסר בפועל בגין התיק הנוכחי. כך, ואף שהנאשם מצוי במעצר החל מיום 22.8.2017, מצאתי להורות על ניכוי מעצרו רק מיום 1.9.2017.

הפעלת המאסר המותנה

32. אין מחלוקת, כי עונש המאסר המותנה שהושת על הנאשם בתיקו הקודם הוא בר-הפעלה. סעיף 33(ד) לחוק השיפוט הצבאי, קובע כי "מי שהוטל עליו עונש מאסר או מחבוש בשל עבירה נוספת והופעל נגדו עונש מחבוש או מאסר על תנאי, ישא את שתי תקופות הכליאה בזו אחר זו, זולת אם בית הדין שהרשיע בשל העבירה הנוספת, הורה מטעמים שיירשמו, ששתי התקופות, כולן או מקצתן, יהיו חופפות".

33. העבירות שביצע הנאשם בעת האחרונה, נעשו בסמוך ממש לאחר גזר-דינו של בית הדין הצבאי שהרשיעו בעבירות דומות. נוכח האמור, וככלל, אין מקום לחפוף, ולו באופן חלקי, בין עונש המאסר בפועל שיושת בגין העבירות שביצע הנאשם במסגרת

התיק הנוכחי לבין עונש המאסר המותנה שיופעל (ראו: ע/43/17 התובע הצבאי הראשי נ' טור' זגייר (2017); ע"פ 8265/13 מלכיאל נ' מדינת ישראל (10.3.2016), בפסקה נ"ח (2016)). זאת במיוחד נוכח הזיקה ההדוקה בין העבירות הנוכחיות לעבירות בגינן נצבר העונש, ומועד ביצוען. עם זאת, באיזון שבין האינטרס הציבורי במיצוי הדין לבין האינטרס האנושי, בשים לב לנסיבותיו האישיות של הנאשם – מצאתי לחפוף בצורה חלקית בין עונשי המאסר.

34. לאור כל האמור לעיל, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. עשרים (20) ימי מאסר לריצוי בפועל בכליאה ממשית, שירוצו החל מיום 1.9.2017.

ב. הפעלת עונש המאסר המותנה בן ארבעים וחמישה (45) הימים שהוטל בתיק מרכז (מחוזי) 200/17, כך ששלושים (30) ימים ממנו ירוצו במצטבר והיתרה בחופף. סך הכל ירצה הנאשם חמישים (50) ימי מאסר בפועל החל מיום 1.9.2017.

ג. שישים (60) ימי מאסר על-תנאי, לתקופה בת שלוש (3) שנים, שלא יעבור עבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים או עבירה לפי חוק המאבק בתופעת השימוש בחומרים מסכנים, התשע"ג-2012.

ד. שלושים (30) ימי מאסר על תנאי, לתקופה בת שנתיים, שלא יעבור עבירה לפי סעיף 127א לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955, או עבירה של אי-קיום הוראות המחייבות בצבא בהקשר לפקודת מטכ"ל 33.0220, למעט שתיית משקה משכר. ה. עשרה (10) חודשי פסילה בפועל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה צבאי או אזרחי, שמנינם מיום סיום ריצוי עונש המאסר בפועל. הנאשם הצהיר כי אינו אווז ברישיון נהיגה כלל.

- זכות ערעור כחוק.
- ניתן והודע היום, י"ג בתשרי התשע"ח, 3.10.2017, בפומבי ובמעמד הנאשם והצדדים.

שופט